

NOSITELÉ ZLATÉHO ODZNAKU J. K. TYLA V ROCE 2005

Dne 20. dubna 2005 zasedala komise pro udělování zlatého odznaku J.K. Tyla, která schválila 14 návrhů předložených signatáři statutu ZO JKT. Seznam nositelů ZO JKT včetně uvedení navrhující organizace, příslušnost k souboru a citace ocenění následuje

MIRKA CÍSAŘOVÁ (*1940)

Volné sdružení východočeských divadelníků

Unhošť

Za celoživotní službu amatérskému divadlu, za zásadní podíl na vzdělávání amatérských divadelníků a výjimečné zásluhy o vytvoření tvůrčího prostředí v amatérském divadelním hnutí ve východních Čechách

Mirka Císařová prožila dětství v Úpici, v městečku se silnou divadelní tradicí, kde byly v místním divadelním spolku zapojeni i oba její rodiče. Tady také sama ve 3 letech prvně vstoupila na prkna, která znamenají svět, později hrála v dětském souboru a ještě později s přípravou těchto představení pomáhala. Vystudovala trutnovské gymnázium a pokračovala pak na Osvětové škole v Praze. Hned po škole nastoupila do Osvětového domu v Náchodě a je jistou raritou, že v jubilejním 30. ročníku Jiráskova Hronova jako pracovník přijatý pro Jiráskův Hronov – a to na plný úvazek. Později převzala pod svá křídla v Osvětovém domě výtvarné obory, založila s Mirkem Houšťkem divadelní Studio mladých a sama začala na krátkou dobu znovu hrát s hronovským souborem. Ale již v roce 1964 přesídlila do Hradce Králové, vdala se a porodila dceru Ivanu. Tím se přirozená divadelní kontinuita poněkud přerušila. V Hradci nastoupila Mirka nejprve do školního klubu ZŠ při pedagogické fakultě a později strávila 10 náročných, krásných ale i bouřlivých let v Krajském domě dětí a mládeže

(nebo také pionýrů a mládeže - podle toho, jak se s časem měnily i názvy). Pracovala se středoškolskou mládeží v rozsahu krajské působnosti na oddělení společenských věd. Vzdělávací dlouhodobé cykly, které tu probíhaly, měly svou formou velmi blízko k pozdějšímu vzdělávání v lidových konzervatořích. V rozsáhlé doplňkové činnosti se tu také hrálo divadlo, točily filmy, pořádaly text-appealy. Vytvořila se tu silná komunita mladých lidí, která svá přátelství drží dodnes.

V roce 1975 nastoupila Mirka do Krajského kulturního střediska v Hradci Králové. Nejprve vybudovala na svou dobu velmi rozsáhlý a koncepčně dořešený systém vzdělávání v oborech zájmové umělecké činnosti soustředěný především do Lidové konzervatoře Východočeského kraje, ale záhy se soustředila především na amatérské divadlo. Od roku 1975 se tedy výrazně začala podepisovat na amatérském divadelním dění a to nejen ve Východočeském kraji. Protože právě zde se odbyvalo největší množství národních přehlídek divadelních oborů včetně vrcholového Jiráskova Hronova a byla členkou všech přípravných oborů těchto akcí. Měla možnost sledovat a i zasahovat v širším záběru. Její doménou však vždycky byl a zůstal východočeský region. Její práce vždy vycházela z široké a hluboké znalosti terénu, která ji umožňovala správně vycítit, co je v té které době pro obor podstatné. Cílevědomě, systematicky a důsledně budovala potřebnou organizační strukturu, která zahrnovala systém přehlídek, vzdělávání i inspirativních setkání a praktických dílen. Zřejmě jako první vůbec zavedla mezioborovou přehlídku typu žatvy – Inspiraci, která přinášela do té doby neporovnatelné impulsy. Zasloužila se o vydání řady odborných publikací významných autorů (Císaře, Štěpánka, Vinaře). Dokázala si vždy pro svou práci najít výborné spolupracovníky mezi profesionály i amatéry. Královéhradecké kulturní středisko se tak především její zásluhou i v době totality stalo přirozeným a vyhledávaným centrem divadelních amatérů. I proto se asi podařilo po listopadu 1989 převést všechny ověřené a potřebné aktivity do nově vzniklého královéhradeckého Impulsu, kam po zrušení KKS nastoupila. Stála u kolébky časopisu Hromada, inspirovala založení Volného sdružení východočeských divadelníků, pro jehož činnost se v jeho počátcích velmi angažovala. Bohužel, tempo bylo veliké, dostavily se vážné zdravotní problémy a Mirka musela odejít do předčasného invalidního důchodu. Přesto pauza byla krátká, přestávka jen nejnnutnější. Mirka pracuje v amatérském divadle dále. Je členkou redakční rady Hromady, odborné rady VSVD, dlouholetou členkou odborné rady ARTAMA, tajemnicí porot. Sleduje se svým mužem profesorem Císařem trvale a pozorně celé amatérské divadelní hnutí. Za svoji práci byli oba odměněni i čestným členstvím VSVD. Podle jejich vlastních slov je divadlo pro ni dopingem, trvalou a nezanedbatelnou součástí života a jemu za mnohé vděčná. Mimo jiné i proto, že v něm poznala spoustu vynikajících lidí. A především i sama v něm zanechala a stále zanechává nesmazatelné stopy.

EVA DĚDIČOVÁ (*1930)

Svaz českých divadelních ochotníků

DS Karel Čapek Děčín

Za dlouholetou obětavou činnost v ochotnickém divadle

Eva Dědičová se věnuje ochotnickému divadlu od dětských let. Od roku 1947 je členkou divadelního spolku Karel Čapek Děčín, v roce 2007 tomu tedy bude již 60 let! V SČDO je organizována od roku 1969 (předtím byla členkou ÚMDOČ). Od roku 1970 pracuje jako jednatelka oblastní (dříve okresní) organizace SČDO, a to až do dnešních dnů. V souboru pak

zastává rovněž dodnes funkce pokladní a jednatelky. Od roku 2002 je členkou celosvazové revizní komise SČDO.

Na jevišti sehrála přes čtyřicet rolí, v mladších letech se podílela i na režii. Nesččetně rolí vytvořila také v soutěži monologů a dialogů Pohárek SČDO, kde slavila nejméně jeden úspěch. Od mládí také recitovala, účinkovala i v recitačním souboru Českého rozhlasu. V roce udělení odznaku slaví 75 let a je to pro ni jistě ten nekrásnější dárek...

PAVEL DOSTÁL (*1943)

Svaz českých divadelních ochotníků

Olomouc

Za dlouholetou iniciativní práci věnovanou rozvoji ochotnického divadla a kultuře

Oceněný je absolventem průmyslové školy chemické, do roku 1965 pracoval jako technik. Od roku 1966 do roku 1969 byl dramaturgem a uměleckým šéfem Divadla experimentu v Olomouci a zároveň působil jako divadelní režisér, autor, televizní scénárista, publicista, choreograf, textař a libretista. Od roku 1969 do roku 1988 v důsledku politické persekuce za postoje v roce 1968 a účast na protiokupačním rozhlasovém vysílání v srpnu 1968 zaměstnán pouze v dělnických a technických profesích pod kontrolou StB. V říjnu 1989 byl zadržen pro šíření petice „Několik vět“.

V letech 1989 až 1993 pracoval jako umělecký šéf Hudebního divadla v Olomouci. Od června 1990 do prosince 1992 byl poslancem Sněmovny národů Federálního shromáždění, od roku 1998 poslancem Parlamentu ČR a od 22. 7. 1998 ministrem kultury ČR.

Ve Studiu Oldřicha Stibora v Olomouci nasměroval svoji činnost na muzikály – 1968 Výtečníci, 1974 Princ a chudšas, 1976 Festival jako autor textové předlohy spolu s muzikantem Richardem Pogodou.

Od roku 1981 v Dostavníku Přerov uváděl hry Lysistrata, Helenka je ráda, Případ Grendwall, Epochální výlet pana Broučka do XV. století, Gaudeamus Igitur, Balada z hadrů, Celestin je Floridor a další. Vytvořil také kabarety Pane vrchní, platím a Určitě bude kouzelník.

Ve svém pojetí ochotnického divadla vsadil na přirozený elán, energii a nadšení interpretů, usoudil, že mladí lidé nebudou chtít hrát něco, co nevychází z nich samotných, otevíral možnost osobní výpovědi. Jeho Výtečníci se stali rychle a na celá desetiletí téměř „klasickou“ předlohou mladého divadla.

7. března 2005 byla Pavlu Dostálovi udělena Cena města Přerova – pamětní medaile J. A. Komenského za přínos amatérskému divadelnictví ve městě Přerově.

EMILIE DYNTEROVÁ (*1927)

Volné sdružení východočeských divadelníků
DS Červený Kostelec

**Za významný tvůrčí přínos amatérskému divadlu ve východních Čechách, zejména
v souboru v Červeném Kostelci a za výrazný podíl
na zpracování Místopisu českého amatérského divadla.**

PhDr. Emilie Dynterová je dlouholetou členkou Divadelního souboru v Červeném Kostelci. Od roku 1945 se hrála ve 29 inscenacích 189 představení. Za svoje role obdržela několik ocenění za herecký výkon, z nichž nejvíce ceněnou byla Cena za herecký výkon za roli Ambry ve hře Aldo Nicolaje: „Tři na lavičce“ na 49. Jiráskově Hronově v roce 1979.

Režirovala osm her, které se hrály třiasedmdesátkrát. Svou režisérskou práci věnovala hlavně českým pohádkám a českým klasikům. Za svoji režii byla několikrát oceněna na krajských přehlídkách.

Od roku 1990 se věnuje archivu a knihovně ochotnického souboru, kterou převzala po své mamince. Velkou zásluhu má i na vzniku Místopisu českého amatérského divadla, kde spolupracovala na údajích o červenokosteleckém divadle.

Je dlouholetou členkou divadelního výboru.

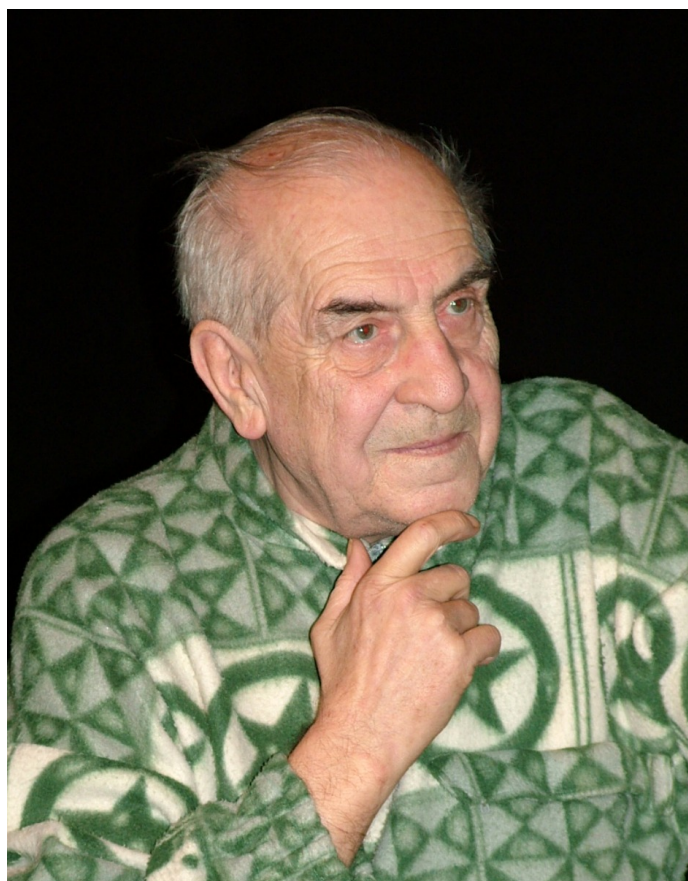
Jako herečka a režisérka pokračovala ve šlépějích svého otce Františka Kejzlara a svoje zkušenosti i zájem o divadlo a českou kulturu předávala také svým potomkům. Její dcera, obě vnučky i vnuk pokračují v rodinné tradici.

Titul PhDr. obdržela až v roce 1991, neboť byla ze školy vyloučena v roce 1949 pro svůj původ a postoj k režimu. Z vrozené skromnosti svůj titul nepoužívá.

RUDOLF FALTEJSEK (*1932)

Volné sdružení východočeských divadelníků
DS Symposion Třebechovice

Za celoživotní tvůrčí a organizační práci v řadě amatérských souborů, především v třebechovickém souboru Symposion a za výrazný podíl na zpracování Místopisu českého amatérského divadla.

Na Jiráskově Hronovu 2000, po představení Podzimního koncertu – Tři na lavičce, publikum povstalo a tleskalo vstoje. „Standing ovation“ patřilo herectví Rudolfa Faltejška.

Hronovská prkna Rudolf okusil ve svých osmašedesáti potřetí - v roce 1964 si tu zahrál v režii legendárního Pepíka Vavříčky roli Hynka Ptáčka v Jiráskově Lucerně, v představení vytvořeném nejlepšími herci z celých východních Čech, o rok později tu hrál se svým mateřským třebechovickým souborem Tuláka v Čapkovi.

Role Silvestra Boccacia z Nicolajovy hry má v Rudolfově hereckém seznamu položku padesát sedm. A pod téměř třiceti inscenacemi je podepsán coby režisér. Bylo by těch divadelních příležitostí jistě víc, kdyby po roce 1970 nebyl na jedenáct let „odejit“ – od kantorského řemesla i milovaného spolku Symposion.

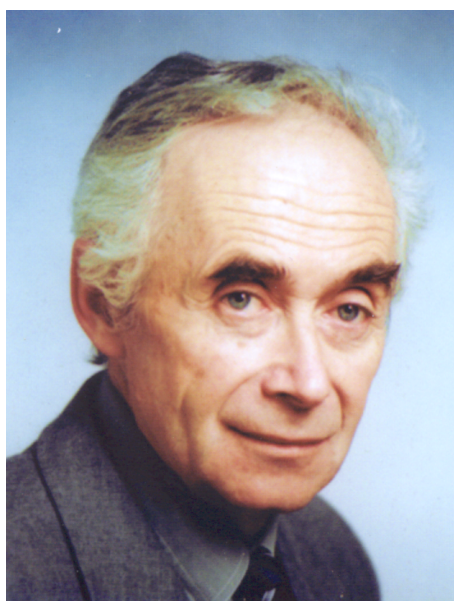
Jako penzista dnes učí na hradeckém jazykovém gymnasiu a hraje s dětmi divadlo, dokonce se znovu vrátil do Třebechovic, kde s partou mladých lidí v roce 2002 nazkoušel Černošského pána boha a pány Izraelity, v listopadu 2003 měla premiéru další jeho režie, Goldoniho Treperendy. Toto představení bylo nominováno na Krakonošův divadelní podzim

2004, kde získalo řadu individuálních ocenění. V listopadu 2004 nastudoval se souborem Symposion další představení.

Rudolf Faltejsek se významně podílel na zpracování podkladů z okresu Hradec Králové pro Místopis českého divadla. Je čestným členem VSVD.

VLADIMÍR HEJTMANSKÝ (*1941)
Občanské sdružení divadelních ochotníků
DS Tyl Králíky

Za třicetiletý přínos k rozvoji a činnosti králické ochotnické komunity a za celoživotní obětavou práci pro divadlo, hudbu a místní kulturu.

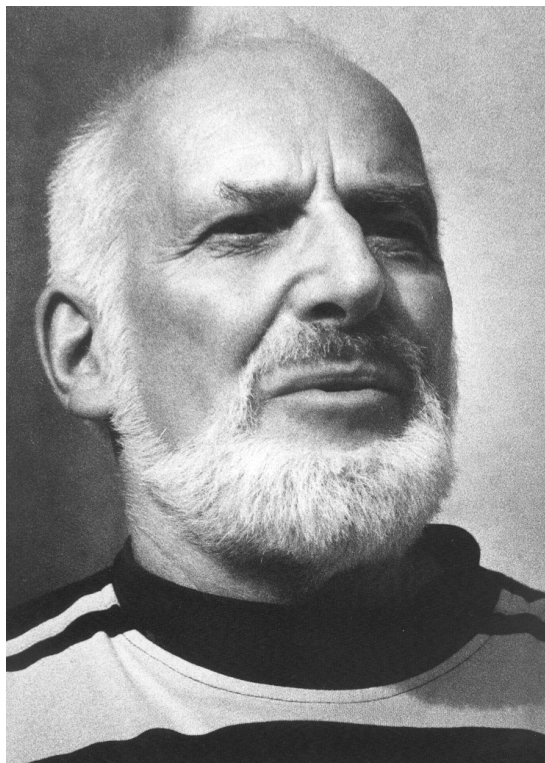

Poprvé stanul na divadelních prknech roku 1962 ve hře Jiříkovo vidění. Od té doby patří ke stálým členům DS Tyl a hrál ve všech inscenacích (tj. ve 21, je ovšem třeba zmínit desetiletou nečinnost souboru při dlouhé rekonstrukci králického kulturního domu), v současné době je služebně nejstarším hercem souboru. Vzhledem k výjimečné pěvecké dispozici byl a je obsazován do rolí, které vyžadují vysoký tenor. Tak např. s velkým úspěchem ztvárnil hlavní roli - postavu Františka Kmocha - ve zpěvohře "To byl český muzikant", v polovině devadesátých let zpíval v ochotnickém provedení muzikálu Jesus Christ Superstar.

V osobě Vladimíra Hejtmanského má králická kulturní veřejnost již více než tři desetiletí záruku poctivého přístupu k divadelním rolím i ke společenskému, v nejlepší smyslu slova spolkovému životu. A to není málo.

JIŘÍ HRAŠE (*1930)
Svaz českých divadelních ochotníků
Praha

Za dlouholetou iniciativní práci věnovanou rozvoji ochotnického divadla.

MgA. Jiří Hraše je absolventem gymnázia, poté vystudoval herectví, umělecký provoz divadel a režii na AMU. Po studiu nastoupil do souboru Vesnického divadla jako herec a režisér. V roce 1960 přešel jako pomocný režisér a později režisér Československého rozhlasu, odkud byl v roce 1970 pro nesouhlas se vstupem cizích vojsk do Československa propuštěn.

Dále se živil tak, že s kolegy jezdil po školách a uváděl divadelní hry, hlavně z díla Karla Čapka a Jaroslava Seiferta. V roce 1989 byl rehabilitován a učil na Karlově univerzitě, katedra rozhlasové historie. V roce 1990 odešel do starobního důchodu. V současné době spolupracuje s Archivem Českého rozhlasu.

V důchodu se věnuje ochotnickému hnutí, hlavně uměleckému přednesu a divadlu. Je členem odborné poroty Šrámkova Sobotka, národní přehlídky venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou. Dlouhá léta pracoval jako předseda odborné poroty Pohárek SČDO, národní přehlídky soutěže monologů, dialogů a individuálních výstupů s loutkou, jako předseda odborné poroty národní přehlídky Jednoaktovka SČDO aj.

Je zván do odborných porot krajských a oblastních přehlídek po celé ČR, je lektorem Klubu režisérů SČDO a zúčastňuje se z titulu této funkce seminářů a dílen SČDO na Jiráskově Hronově a Krakonošově divadelním podzimu ve Vysokém nad Jizerou.

Je spoluautorem řady publikací SČDO, např. *Mně sluchu dopřejte*, metodických letáků, rešerší apod.

VÁCLAV KALAŠ (*1925)
Skupina amatérských loutkářů SČDO
LD Pimprle Praha

Za celoživotní zásluhy o české amatérské loutkářství

Od svého narození bydlí v Říčanech u Prahy, kde absolvoval obecnou i měšťanskou školu a šel do učení, kde se vyučil koželuhem. Poté nastoupil do závodu MITAS, kde pracoval mnoho let jako dělník a poslední roky jako mistr stříhání materiálů pro výrobu pneumatik. Pracoval až do nástupu svého odpočinku (penze) ve směnném provozu. Od školních let trávil svůj volný čas u loutkového divadla v Osvětové besedě Říčany. Zde vyráběl loutky, stejně jako dekorace scén, samozřejmě se stal i režisérem a loutkohercem.

Když v roce 1962 bylo založeno loutkové divadlo Pimprle Praha, přihlásil se za jeho člena, pracoval i v jeho vedení a při směnné službě dojížděl také až 3x týdně hrát dětem do mateřských škol i kulturních zařízení. Přítel Kalaš je i dnes obětavým členem, přestože v současné době je svědkem smutné zprávy, že po čtyřiceti letech nemá divadlo Pimprle střechu nad hlavou a tedy stálou scénu.

Stále je ale aktivní, i při svém věku jezdí po zájezdech a neúnavně hraje... Za svoji celoživotní práci byl vyznamenán mnoha morálními oceněními, pracoval v přípravném výboru SAL SČDO a poté i jako člen výboru. Obdržel Čestné členství SČDO, cenu PhDr. Jindřicha Veselého, Čestné uznání Matěje Kopeckého. Zlatý odznak J. K. Tyla je jistě vhodným oceněním v roce, kdy se dožívá krásných 80 let.

VRATISLAV OUHRABKA (*1931)

Česká obec sokolská

TJ Sokol Bozkov

Za celoživotní zásluhy o sokolské divadlo v Podkrkonoší

Herec, loutkoherc a režisér divadelního souboru v Bozkově, Vratislav Ouhrabka, je občanským povoláním cukrář. Od dětství hrál díky otci, vzdělavateli TJ SOKOL, loutkové divadlo. Po osvobození působil v obnoveném sokolském divadle v ochotnickém souboru, mimo jiné Víta v Kutnohorských havířích, a již roku 1950 poprvé režíroval. Divadlu se věnoval i během vojenské služby. Když nemohl v divadelní činnosti pokračovat v rámci

sjednocené tělovýchovy, přispěl k ustavení Divadelního odboru Osvětové besedy SOKOL, kde převzal vedoucí úlohu. Podílel se na úpravách bozkovského jeviště i zákulisí a nastudoval řadu postav ve vlastních režiiích– Radúze v Radúzovi a Mahuleně, Millera v Úkladech a lásce, Soudce Kuo v Patnácti šňůrách penízků, Dandu v Chudáku manželovi, Bartola v Lazebníku sevillském... K další divadelní práci se vzdělával v kursu režie u O. Daňka a O. Batěka, a kursu scénografie u J. A. Šálka. Samostatně režíroval mimo jiné Ostrov Afrodity, Lucernu, Paličovu dceru atd. Zároveň se začal věnovat divadelnímu archivu.

Významně se zasloužil o vytrvání místní divadelní tradice i v nejobtížnějších letech. Soustavně pracoval s mládeží, v níž vychovával další divadelní generaci. Do současnosti se věnuje i loutkovému divadlu. Od roku 1977 stál v čele TJ Sokol, po obnově v rámci Č. O. S. jako starosta TJ SOKOL Bozkov.

ZDEŇKA POPOVÁ (*1925)
Skupina amatérských loutkářů SČDO
LD Kašpárkova říše Olomouc
Za celoživotní zásluhy o české amatérské loutkářství

Narodila se v Přerově. Od mládí pracovala v Sokole a v přerovském sokolském loutkovém divadle, kde se seznámila se svým budoucím manželem Zdarkem Popem. Když se v padesátých letech přestěhovali do Olomouce, zapojila se do činnosti v Kašpárkově říši, jejíž členkou je 50 let.

Uplatnila se jako přední loutkoherečka. Při způsobu rozdělené interpretace v souboru vodila většinu hlavních rolí v inscenacích režijně připravených svým manželem, jako jsou Jiřík ve Zlatovlásce, Bajaja, Plaváček, Popelka, Malá čarodějnice, Brouček a Kašpárek. Byla zaměstnána v Moravských tiskařských závodech jako dělnice a expedientka, ale protože původním povoláním je švadlena, podílela se na návrzích i realizaci kostýmů ve většině inscenací. Účastnila se všech akcí Kašpárkovy říše, do divadla přivedla i své dvě děti. Je nositelkou Zlatého odznaku Josefa Skupy a Čestného uznání Matěje Kopeckého.

Pomáhá manželovi s organizací činnosti, přípravou výstav, s průběhem festivalu Čechova Olomouc, vytváří mu dobré zázemí doma, umožňuje mu, aby se mohl cele věnovat loutkovému divadlu. Své bohaté zkušenosti předává mladým členům souboru.

RUDOLF RAIMANN (*1923)

Občanské sdružení divadelních ochotníků

DS VICENA Ústí nad Orlicí

**Za dlouholetou ochotnickou divadelní činnost hereckou, režisérskou
a organizátorskou v Ústí nad Orlicí**

Rudolf Raimann je v ochotnickém divadle činný od čtyřicátých let minulého století. Má za sebou desítky větších i menších rolí ve 111 odehraných představeních. Za všechny je možno jmenovat Radúze z roku 1956. Z režijních prací připomeňme Pygmalion z r. 1954 nebo experimentální divadelní inscenaci opery Antonína Dvořáka Rusalka v roce 1974. V historii souboru sehrála důležitou roli osobní Raimannova zásluha při obnovení činnosti souboru v roce 1973 po téměř sedmileté pauze. Poté stál Rudolf Raimann řadu let v čele tohoto dodnes působícího souboru.

PETR SLUNEČKO (*1946)

Skupina amatérských loutkářů SČDO

LD Jiskra Praha

Za celoživotní zásluhy o české amatérské loutkářství

JUDr. Petr Slunečko začal hrát loutkové divadlo v kobylickém souboru již ve svých 17 letech, kdy přišel jako student. K této zájmové činnosti jej vedla maminka, která byla tomuto souboru věrná po celý svůj život, stejně jako Petrův tatínek a starší bratr. V souboru pracoval a svou činnost nepřerušil ani při náročných studiích na Právnické fakultě UK, ani po získání titulu, kdy se dostal do zodpovědných funkcí, až postupně stanul na Ministerstvu spravedlnosti a po letech se vrátil k soudu jako soudce. Při vši zodpovědné práci zůstal vždy věrný loutkovému divadlu, ve kterém pracuje dosud. Za tu dobu prošel mnoha profesemi, které musí poznat každý amatérský pracovník, chce-li se v této činnosti uplatnit a zvládnout ji. To se Petru Slunečkovi podařilo, vždyť dnes není jen recitátorem, ale stal se autorem

mnoha loutkových her, pracuje jako režisér a vykonává mnoho dalších odpovědných činností - prostě je především tahounem celého souboru, jehož členové si toho velice váží a oceňují to. Je nutné mu také poděkovat za to, že soubor nepropadl vlně alternativního divadla, ale zůstává věren své tradici, která má stále co říci svým věrným divákům.

Kromě této náročné práce v souboru se už v roce 1968 zapojil do činnosti skupiny složené z paní Tittelbachové, E. Vavrušky a M. Ryšavého. Tato skupina si dala za úkol založit vlastní zájmovou organizaci, a právě příchodem Petra - jako právníka - se ustavila přípravná skupina na vypracování stanov pro zájmovou organizaci amatérských loutkářů. Stanovy byly odeslány na Ministerstvo vnitra a v roce 1972 skupina vznikla. Během svého působení změnila několik organizací, až se nakonec stala Skupinou amatérských loutkářů při SČDO.

Petr Slunečko se stal druhým předsedou SAL a I. místopředsedou SČDO. Toto své poslání plnil až do začátku 90. let, kdy funkci předal dalšímu předsedovi - v roce 1993 se předsedou SAL stal M. Ryšavý. Petr začal vykonávat funkci jeho tiskového mluvčího a o podávání informací do odborného a veřejného tisku se stará dodnes. Za svou práci, kterou vykonává jak v divadle, tak ve svazu, získal mnoho okresních a krajských ocenění, stejně jako ocenění státních orgánů, jako jsou Zasloužilý pracovník v kultuře MK ČR, Zlatý odznak prof. Josefa Skupy, Zlatý odznak SČDO, Cena PhDr. Jindřicha Veselého, Čestného uznání Matěje Kopeckého. Za zásluhy o rozvoj československého a českého loutkářství se stal Čestným členem SČDO.

JAROMÍR ŠLEMR (*1923)

Občanské sdružení divadelních ochotníků
DS Hýbl Česká Třebová

Za více než padesátiletý přínos ochotnickému divadlu v souborech ve Skutči, České Třebové a Šumperku

Ing. Jaromír Šlemr začínal s divadlem ve Skutči, odkud pochází také jeho rodina, působící v Družstvu divadelních ochotníků, a tak stál na jevišti několikrát i se svým otcem. A nejen že hrál v téměř 300 představeních, ale také divadelní hry psal - např. Tajemství zeleného šera, režíroval (první režie 1947 - Úsměvy a kordy F. Tetauera), a to nejen v České Třebové, kam se r. 1947 přestěhoval, ale také v Šumperku, kde působil na Obchodní akademii a také v Dramatickém odboru Šumperk. Účinkoval ve více než padesáti inscenacích, nepočítaje v to pohádky a pásma poezie, ke kterým měl jako básník rovněž velmi blízko. V režijních počinech jde rovněž o velmi široké spektrum žánru od detektivek, přes komedie a dramata, až po divadlo hudby. Jeho bohatý divadelní život byl oceněn na různých národních i krajských přehlídkách a třikrát se mu dostalo pocty vystoupit na Jiráskově Hronově

LUBOMÍR ŠTERC (*1929)

Česká obec sokolská

Za celoživotní obětavou službu českému hudebnímu divadlu.

Dramatik, hudební skladatel, herec amatérských i profesionálních divadel.

Narodil se v Brně v rodině člena náčelnictva České obce sokolské; od dvou let žil s rodiči v Praze, v šesti letech se stal členem TJ SOKOL Dejvice. Po maturitě na Státním francouzském reálném gymnasiu v Praze-Dejvicích studoval od roku 1948 na DAMU obor činoherní režie. Po dvouleté vojenské službě nastoupil do Krajského domu osvěty Středočeského kraje v poradně Lidové umělecké tvořivosti pro obory divadlo, loutky a umělecký přednes. Zde získal také organizační zkušenosti z pořádání postupových divadelních přehlídek.

Byl spoluzakladatelem Šrámkova Písku, kde po tři roky pracoval v lektorském sboru, byl rovněž členem poroty Wolkerova Prostějova a v letech 1959-60 byl přizván do poroty Jiráskova Hronova. Souběžně byl činný i v hudebním oboru, soukromě studoval skladbu a brzy směřoval k hudební dramaturgii. Po několik sezon pracoval v koncertním jednatelství Středočeského kraje a roku 1970 se přijal nabídku na místo šéfdramaturga Hudebního divadla v Karlíně a v Nuslích. Zde se dramaturgicky podílel na početné řadě inscenací, překládal, upravoval a psal nová libreta i komponoval hudbu pro klasické operety Netopýr, Paganini, Giuditta, Polská krev, Bílý akát, Tajemství modré růže ad. Zasloužil se i o dramaturgii divadla Semafor a psal hry a pohádky i pro amatérské soubory.

Pro Svaz českých dramatických umělců se podílel na organizaci přehlídek a odborných konferencí pro žánr muzikálu a operety. Společně s Bohumilem Hrabalem byl v roce 1987 vyznamenán Čestným uznáním za rozvoj kultury v Praze. Roku 1991 sice odešel do důchodu, ale zároveň přenesl svou působnost do rozhlasu, do komise pro udělení Cen Thalie, do Amatérské divadelní asociace a do kulturní komise České obce sokolské. Do oblasti jeho péče

spadají sokolská divadla i sokolské pěvecké sbory. Na sokolské půdě působí jako lektor i jako člen porot celostátních přehlídek. Pracuje rovněž ve správní radě Nadace Život umělce.